

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

DOVROUDJANSKY GLASSE

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ КОМИТЕТЪ.

— Урежда редакционенъ Комитетъ —

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 20 ЛЕВА,
6 МЪСЕЦИ 12 ..
ЗА СТРАНСТВО 1 година 40 ..

Единъ брой 20 ст.

Телефонъ на редакцията № 368.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ се плаща по споразумѣние.
Адресъ: в. „ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ“ — ПЛОЩАДЪ
„ЧЕРНА ДЖАМИЯ“ № 3.
ИЗЛИЗА ВТОРНИКЪ И ПЕТЪКЪ
РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ

Съобщение

на

Върховния Добруджански Комитетъ.

По поводъ телеграмата 479 отъ 30 м. м. на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ, имащъ седалището си въ Варна, която телеграма бѣ помѣстена въ в. „Миръ“, отъ 7 т. м., *Върховниятъ Добруджански Комитетъ* дължи да обясни на добруджанци и на българското общество слѣдното:

1) Добруджанското дѣло не ще възтържествува чрѣзъ политиката на разболѣние, а по пътя на достойното отстояване правата и интереситѣ на Добруджа отъ ржководнитѣ тѣла, упълномощени да дѣйствуватъ отъ името и за смѣтка на населението ѝ;

2) Всичкитѣ дѣйствия на *Върховния Добруджански Комитетъ*, имащъ седалището си въ *София*, сж били и си оставатъ отрити за широкитѣ обществени маси и за политическитѣ кръгове, защото тѣзи дѣйствия винаги сж били и ще си останатъ строго легални. На тѣхъ не сж чужди и прѣставителитѣ на Европа и Америка;

3) *Декларацията* на нашия висшъ съвѣтъ, взета въ заседанията му отъ 23 и 29 септември т. г. съ която се иска **КАТО ВЪРХОВНО ПРАВО АВТОНОМИЯТА НА ДОБРУДЖА ДО УСТИЕТО НА ДУНАВЕЦЪ** е изразъ на желанието на всички добруджанци.

Тя е послѣдното имъ искане, основано на принципитѣ на съвременната демокрация, изразени чрѣзъ прѣдседателя на Съединенитѣ Шати, г. Уйлсонъ.

Врѣме е, да се тури край на химеритѣ за бждецето на Добруджа, а да се погледне на дѣйствителността такава, каквато си е.

Прѣдъ невъзможността што Добруджа, дори южната ѝ частъ да се присъедини къмъ България, добруджанци прѣдпочитатъ **АВТОНОМИЯТА** прѣдъ ромжнското робство, което ги очаква, и тѣ ще се борятъ за тази автономия, която само ще имъ гарантира човѣшкитѣ права.

И ако ние, прѣдставителитѣ на родната земя, не издѣйствуваме автономията, очевидно сждбата на Добруджа ще остане въ ржцѣтѣ на самото население. То ще трѣбва да се произнесе, *по пътя на легалната борба*, ще се помири ли съ политиката на грабежъ, подѣлба и денационализация, която му се готви отъ чокойската олигархия и патронитѣ ѝ, или ще трѣбва, като всѣки потиснатъ народъ, да отстоява правата и интереситѣ си. *Висшиятъ ни съвѣтъ, състоящъ се отъ 33 прѣдставители на Добруджа, включително Тумча и Кюстенджа, и който обхваща всички сръди — учители, свещеници, адвокати, търговци, занаятчии, земледѣлци и др.,* взе единодушно съобщената вече декларация слѣдъ всестранно разглеждане на събитията;

4) Тази декларация бѣ съобщена на печата, вржчена и приета отъ прѣдставителитѣ на съгласието и на неутралнитѣ държави въ София и никой отъ тѣхъ до сега не ни я повърна. Политическитѣ ни сръди погледнаха на нея като актъ на едно право и честно дѣло;

5) Като организация ние сжщ ствуваме още когато никой не подозираше сжществуването на добруджанския „народенъ“ съвѣтъ. Фактически и формално послѣдниятъ днесъ *не сжществува*, защото, отъ 16-тѣхъ му члена избрани отъ втория съборъ въ Бабадагъ, повечето си подадоха оставкитѣ, а други сж членове на комитета ни и днесъ сж останали само 3 и словомъ трима въ съвѣта, които чрѣзъ системата на личнитѣ назначения комплектуватъ по своя угода състава му.

Настъпилитѣ нови политически събития, повеляваха на това трио отъ „народния“ съвѣтъ да свика съборъ и да поиска нови директиви за бждещата дѣйнось. Защото, ако прѣзъ 1917 и 1918 год. добруджанското население искаше присъединяване къмъ България, сега — когато тази България, ако и несправедливо, се разпва на кръсть, и самата тя прави отчаяни усилия да запази сегашнитѣ си поне граници, сега казваме добруджанското население безспорно иска, както това стана въ Разградския съборъ, **АВТОНОМИЯТА** на родната си земя.

Понеже тоя триумвиратъ не се справи съ нуждитѣ на момента и не прѣдставлява отъ себе си освѣнъ неотговорни лица, свика се на 12 и 13 юни т. г. събора въ **Разградъ**, на който се отзоваха 257 делегати отъ всички краища на Добруджа, за да се справятъ съ новото положение на добруджанското дѣло и да избератъ ржководно тѣло, което да изразява и тълкува волята на добруджанското население и да се застъпва за правата и исканията му.

Разградскиятъ съборъ избра *висшия добруджански съвѣтъ*, чийто изпълнителенъ комитетъ сме ние, и този висшъ съвѣтъ, а не неотговорни хора, изработи и прие декларацията за автономията на Добруджа;

6) Ние дължимъ на край да се попитаме: каква резултатна работа се върши отъ „народния“ съвѣтъ тѣкмо сега, когато Добруджа е обвита въ трауръ и се гърчи прѣдъ перспективата на утрѣшнитѣ дни? Кому служатъ хората около този съвѣтъ, когато насъскватъ чужденцитѣ противъ ония, които, *открито смѣло и достойно отстояватъ интереситѣ на цѣлокупна Добруджа?* Могатъ ли да схванатъ тѣ ширината на оная пакостъ, която нанасятъ съ провокагорскитѣ си дѣйствия? Не. Нашата тѣга е голѣми че прѣдъ неизмѣримо тежката жалейка за Добруджа, намиратъ се хора, които съзнателно или не помагатъ на исконнитѣ врагове на родината си;

7) Подъ новото знаме — **автономията на Добруджа**, ние канимъ да се сплотятъ всички добруджански дѣйци, включително непримиримитѣ отъ „народния“ съвѣтъ въ Варна. Стига крамоли и заядания. Врѣме е да се опомнимъ прѣдъ грозящата опасность! Ако, обаче, и на този ни послѣденъ зовъ, тѣ не се отзовагъ и не подадатъ ржка за обща работа — ние считаме, че и спрѣмо тѣхъ сме изпълнили до край своя дългъ.

Върховенъ Добруджански Комитетъ:

Д-ръ П. Вичевъ.
Драгомиръ Пачовъ.
Д-ръ К. Списаревски.
Ангелъ Стояновъ.
Архитектъ Д. Ничевъ.

Ал. Георгиевъ.

Методитѣ на насиетието

Слѣдъ фаталното нарушение Солунското примирие, което позволи на да окупиратъ Добруджа, да интерниратъ населението, да плякосатъ имотитѣ му и да разорватъ неговото благосъстояние, телеграфътъ ни донесе новината, споредъ която България трѣбва незабавно да изгизни Тракия. Както е знайнъ, тя съставлява частъ отъ територията ѝ и е абсолютно необходима за финансово-икономическия и политическия ѝ животъ.

Ние, слѣдователно, се намираме прѣдъ изпълнението на страшия заговоръ насоченъ противъ българщината, заговоръ, устроенъ отъ нашитѣ съсѣди. Тѣ проглушиха свѣта, че България трѣбва да бжде смазана, унищожена, разсипана.

Слѣдъ ареста на нашата делегация въ Парижъ, слѣдъ планинитѣ агитации, интервюта, статии и съчинения, слѣдъ безподобната въ анализъ на никой народъ фалшификация съ истината и правото, съ историята и документитѣ, ние осъмнахме съ договорнитѣ условия, които ни потопиха въ тежкъ трауръ.

И ние се питаме: гдѣ отлетѣха принципитѣ на задокоеанския миротворецъ? Гдѣ се изпариха декларациитѣ на ржководителитѣ на Еуропа? Какво остана отъ обѣщанията и клѣтвитѣ на свѣтовната демократия? Гдѣ сж темелитѣ на новото прѣкрояване картата на свѣта въз основа на справедливостта и равенството?

Тази е голата истина, която нашата наболяла грѣждъ трѣбна да каже на одушена България, на съединена Добруджа, на окръжавена Македония, на издъхваща Тракия!

Кой ще се помири съ страшната мисълъ, че народи могатъ да умратъ и въ двадесетия вѣкъ, когато широкитѣ обществени маси надигатъ глава и тѣхния ропотъ се носи по вѣнчки кътища?

Не. Появятъ свѣтъ ще се изгражда не по пътя на подѣлбата, отмищението и наказанията. Той не ще реди по рецептата на изнудвача — побѣдителъ. Робството повече не ще има кредитъ.

Добруджа — Бесарабия.

Съобщаватъ отъ Парижъ, че въпросътъ за Добруджа ще бжде разисканъ отъ конференцията слѣдъ този за Бесарабия.

ПОЛОЖЕНИЕТО

Българската делегация отпътува за Париж съ възраженията сръбцу договора — проект по наложени миръ. Ние имаме възможност да видимъ тия възражения. Тъ сж блѣскава защита на българската кауза. Ще помогнатъ ли тѣ на правото и истината, които стоятъ прѣдъ и слѣдъ насъ? — Не знаемъ. Ние знаемъ само това: че мирнитъ условия трѣбва да се избѣнятъ и че вмѣсто наказание и мъсть трѣбва да получимъ онова, което е наше. И прѣди всичко — свободата и независимостта въ Добруджа, на нашата скъпа родна земя. Ние долавяме, че страшни сж били заканитъ и кроежатъ на съсѣдатъ ни. За тѣхъ си даваме точна смѣтка. Но трѣбва ли да се отчаемъ отъ факта, че сръбско-гръцко-ромънската коалиция и той пакъ ще възгържествува за смѣтка на беззащитната днесъ България, за Добруджа, Македония и Тракия?

Между Италия и Югославия — разбирайте Сърбия — европейскитъ вѣстници ни съобщаватъ, че сме прѣдъ война. Не. Имаше скъпна война. Вѣстниците дори съобщаватъ броя на жертвитъ. Е ли тя резултатъ на безграничната алчност на сърбитъ, които искатъ да заграбятъ чужди земи и чуждо население, за да задоволятъ своитъ прѣкомѣрно голѣми апетити? Ще живѣемъ и ще видимъ.

Завѣдѣта за изпръването на Тракия отъ българската властъ прѣдизвика тревога въ всички български и турски кръгове. Тя се таксува като единъ актъ на насилне противъ правата, желанията и исканията на болшинството народъ, който е искалъ и продължава да иска да си остане подъ България.

Заяданията и шиканитъ на самозванитъ апостоли около Варненския „народенъ“ добруджански съвѣтъ правятъ невъзможно тѣлесно впечатление. Тѣ сж лишени аргументъ за katerийността на личитъ прави и за личитъ попълновснии на отдѣлни лица, които искатъ ловидбаты на риба въ мѣтна вода. Ще минатъ дни и мѣсеци и добруджанци и българското общество ще има да видятъ кой какво вършилъ и каква роль е игралъ. Тогава ще се даде и равномѣтка на дѣлата: сж ли били тѣ полезни на добруджанското дѣло или сж били такива на чужди и — страшно е да се каже — опасни интереси.

Терора въ Добруджа.

Кореспонденция отъ вътрѣшността.

Въ село *Климентрово* (селистренск.) бирникитъ е нанесълъ силенъ побой въ *Кеню Митевъ*. Пукналъ му е главата. В сѣщото село е битъ отъ жандармитъ *Богданъ Митевъ*.

Въ селата *Есекбей*, *Гърлица*, ромънски войницѣ отвлечатъ булки, момѣ, момиченци и ги безчестятъ.

Въ с. с. *Алмалич*, *Боджакъ*, *Островъ* и околността имало 6 полка войска: пѣхота, кавалерия и артилерия.

Всички войницѣ се стурнали на грѣбежъ и безчестене на жени, млади булки момѣ и даже женски дѣца на 9—10 години. Всяка вечеръ ромънскитъ офицери вземали за себе си по нѣколко момичета и булки, съ които прѣживявали и прѣкарвали въ оргиѣ.

Георги Иовчевъ Добревъ, 21 г. и Георги Георгиевъ Стойчевъ сж бити до смъртъ. Цѣлото сѣмейство е бито и ограбено. Жена му, 53 годишна, е бита и обезчестена. На Иванъ Николовъ цѣлото сѣмейство е бито, ограбено и обезчестено.

Иванъ Николовъ Буджаклията е заливилъ съ газъ, задалванъ и послѣ пакъ изгасилъ. Смъртта му се очаква всѣкѣ минути.

Въ селата: *Гърлица*, *Хюсекой*, *Параквой*, *Липница* и др. не остана момиче, млада булка и жена необезчестена. Не остана сѣмейство неопозорено.

Добрнчъ.

Тукъ се правятъ *трескави приготовления за произвеждане на избори за депутати и сенатори*, които, вѣроятно, ще станатъ къмъ края на този мѣсець или началото на идущиъ.

Иванъ Георгиевъ отъ гр. *Бабадагъ*, българче, разказва слѣдното:

Прѣвъ 1916 год. най-голтмниятъ ми братъ *Георги*, 20 годишенъ, бѣ откаранъ отъ ромънитъ въ Молдова. Слѣзо откаранъ бѣ съ една а ни кола и братъ ми *Василъ*, на около 13 години. Той умрѣ тамъ, сгъзенъ отъ конетъ и каруцата, понеже падналъ отъ нея, когато веднажъ конетъ се подплашили. Когато ромънското управление се завърна въ Добруджа, баща ми *Георги* Ивановъ, около 50-годишенъ човѣкъ, бѣ откаранъ и не го знаехме кѣдъ е билъ закаранъ. Седмича слѣдъ това бѣ убитъ братъ ми *Георги*, който ималъ щастие то да се завърне дома слѣдъ отвлечането му въ Молдова. Прѣвъ м. май н. г. убиха и майка ми на име *Мария*, около 45 годишна. Убита бѣ отъ нѣкой си *Николае Бжлжцану*, приселникъ въ гр. *Бабадагъ*. Полициятъ, прѣдъ очитъ на която бѣ извършено убийството, нито съ прѣстъ не закачи убиеца. Слѣдъ това дрехитъ и добитъка ни бѣха разграбени отъ приселницитъ ромъни. И така отъ цѣлото ни сѣмейство останахъ само азъ, слѣдъ дълго скитане избѣгахъ въ България.

Изъ страданията на добруджанци.

с. 3 а в т ъ т. Известно ви е вече за прѣхвърлянето на редовна ромънска войска отъ стара Ромъния прѣвъ разни пунктове и то скришомъ отъ съгласенскитъ коменданти за злѣщастна Добруджа. Прѣхвърлянето на войницѣ подъ прѣлогомъ усилване за администрацията отсамъ и заемането на границата отъ 1913 год. е вече фактъ. Всичка погранична постова сж поправени отъ ангрия на българското население. Теглено е отъ Дунавъ, при с. Бръшленъ, че до Черно море надъ Варна, брѣзда отъ плугъ, която сочи граничната лѣтека, по която ще патрулира пазачтъ на ромънския чокой.

Пограничнитъ ромънски войницѣ, когато минавали прѣвъ българскитъ села: *Антимово*, *Бѣлица*, *Старо-Село*, *Денизлий* и др., отивайки да заематъ границата, тежко и горко било на селенитъ, гдѣто сж прѣстоявали на „почивка“. Войницитъ трѣгвали изъ село съ неограничени права. Никой отъ селянитъ не смѣялъ да излѣзе на сръца имъ и каже дума противъ своеволията, които вършели. Мнозина с лени отъ Бѣлица изпитали жестокоста и завършилата на граничнитъ обивачи, за гдѣто се ударзостили да кажатъ нѣколко прави думи по адреса имъ. Граничаритъ слѣдъ като си набавили, по единъ кърджалийски начинъ, какъто имъ се дощело за ядене, пиене, и обилно и завиши, не забравили да кажатъ и по нѣколко заканителни думи къмъ женитъ, които по нѣкоя случайностъ сръцали. Всички живи човѣшки сжществя, въ селата прѣвъ които сж минали пазачитъ на ромънската олигарх. държава, като заплашени пилци тичали да се криятъ. Името: ромънски войникъ, ром. жандармъ, шефъ, нораъ сж страшилище за добруджанеца, добруджанката и добруджанчето...

„Ще накараме дѣте въ майка да заплаче, ще искаме смѣтка отъ българитъ тукъ, за избититъ наши братя прѣвъ 1916 г.“ били думатъ на пограничнитъ войницѣ, разправя току що пристигналъ бѣличанинъ, — когато сж минали на 10 того войничитъ прѣвъ селото имъ и останали на „почивка“ тамъ.

„Ромънскитъ чиновници, кметове, деденти, горски и най-последния мамалигаръ въ по-робена Добруджа, сж просто побѣснѣли и не могатъ да скриятъ прѣдъ никого своята блсноста, отъ като сж дошли войницѣ и сж заели границата.“

Възобновяване на всички телефонни мрѣжи, унищожени прѣвъ войната, въ общини и секции; украсяване на общинскитъ и секционни здания, сж единъ тежкъ и непоносимъ товаръ за нещастния добруджански българинъ въ най-работното врѣме. Тежко и горко на онии българинъ, който не излѣзе на работа, той се подозира, че е билъ въ България, въ момента когато е търсенъ на ангаря, та за това е длъженъ да „посѣждава“ ношно врѣме секцията или общината и изпитва сладчината на плетения камшикъ, — сж думитъ на всѣки щастливецъ, кой-е успѣлъ напоследъкъ да прѣскочи границата и се подслони при своитъ братъ гукъ. „Ангарята и терорътъ въ родината ни наповатъ послѣднитъ дни на августъ 1916 г.“ — сж думитъ на всѣки избѣгалъ и откопчилъ се.

Ромънскитъ чиновници и войницѣ открито заявяватъ, че на българитъ се слѣдвало участвата на унгарцитъ. Тѣ всичко щѣли да сторятъ, само и само да прѣдизвикатъ българитъ отгартъкъ (въ България) да се намѣстятъ въ защита на тукъшнитъ българѣ, та да можела гѣхната „неострашима“ армия да отиде и унищожни всичко българско и македн отъ лицето на земята

този немирень, некултурень и непокорень народъ...

Терорътъ въ милата ни родна Добруджа, отъ като сж заели ромънскитъ границата е нещобносимъ. Добруджа плува въ слъзи и трауръ. Тя е навесена надъ безднна пропасть, която постепенно се подковава отъ ония човѣшки сжщества, които, за срамъ на цивилизацията свѣтъ днесъ, носятъ името хора — християни. Слѣзитъ на сироти вдовици, на останалитъ безъ мже (глави) домакинства, малки дѣца, старци баби не умилостивяватъ коравото сръце на ромънския чокойски полицай, а напротивъ, прави му всичко това удоволствие и още повече се озвѣрива, като вижда своята непопулярностъ

Великитъ съюзници на Ромъния днесъ, много добръ познава своята готованка, тѣ на нѣколко пакти вече ѣ дадоха да разбере, че прѣкъпява своитъ незаслужени искания; обаче, послѣдната съ дебелоочното на своитъ управници постоянствува и като че ли безъ нея нищо не е можело да стане. Съюзницитъ ѣ просто я нагириха отъ Унгария. Тѣ, това дълбоко вѣрваме, че ще сторятъ и за Добруджа.

Надъ нещастното добруджанско население и надъ милата му родина днесъ се е навѣсиль тѣмьнь, гръмоносенъ облакъ, който само европейско-американския сжлъ, чрѣвъ своето избобрѣнение — правата на народитъ — може да разпилѣе.

Добруджанското население не иска повече отъ онова, което е негово. Той ще го получи рано или късно, защото основитъ му сж създадени на справедливостта. Ромънското олигархично управление за срамъ и позоръ на XX вѣкъ прѣчи за постигане висшитъ национални обединителни идеи на едно племе, което е имало велико и славно минало.

въ състояние да спрѣ мисълта на добруджанеца да не мисли за своята родина и да не търси сръдства и поддрѣпа отъ гдѣто и да е, за да види отново зарята на свободата въ нея.

Прокуденитъ добруджанецъ търси защита въ своитъ етнически права, той тамъ ги има безпорно. Търси я въ истинскитъ християнски и ч. лувѣколюбиви сръдци и души на великитъ хора, които ще застанатъ като скала на страната на потиснатия добруджанецъ и съ неосборими документи въ рѣцъ за грабежитъ, безчестията, мародерствата, побоищата, завличанията, убийствата и прокуденитъ безъ причината на законни собственици, вършени отъ страна на самозабравения ромънски чокойски полицай, ще бждатъ присждата за послѣдния, а вѣнецъ — изкупление за добруджанеца

Добруджанецътъ се скита немилъ-недрагъ изъ чужбина, наложилъ си е велико гърпѣние, което качество — бисеръ е само на българина и чака да чуе справедливата присжда за родината си.

К. Симеоновъ.

Изъ печата

„ПРѣПОРЕЦЪ“ помѣства уводна статия по поводъ изпръването на Тракия подъ надсловъ „Вѣнецъ на насилието“, която завършва така: „Нещастна България! Тя е изоставена отъ всички, и отъ тия, на които бѣше повѣрвала, че мислятъ и наистина изповѣдватъ нѣкакви принципи. Всичко е било дума и само дума. Безкрайни сж нашитъ разочарования, но и безкрайна е и нашата вѣра, че въ единъ поблизъкъ или по-далеченъ день България ще бжде това, което трѣбва да бжде на Балканитъ“.

„МИРЪ“ съ сщцинална статия озаглавена „насилието“ по поводъ прѣдложението за изпръване Бѣломорския край, казва:

„Отговорността за реда и спокойствието отъ днесъ, въ който се изгонятъ нашитъ войски отъ Бѣломорие, пада всецѣло върху Франция, чийто генералъ Шарли ще командува войскитъ, които ще замѣстватъ нашитъ и ще бжде натоваренъ съ висшата администрация на областята. На нашето правителство сж дадени формални увѣрбения, че на населението нѣма да падне косъмъ отъ главата. Нека шикой не мърда отъ мѣстото си, колкото и да сж зѣвъ настроени къмъ насъ и искатъ да облагодѣтелствува гърцитъ за нашъ смѣтка, френцитъ нѣма да допуснатъ и какво насилне върху мѣстното население. Всички да останатъ по мѣстата си и отстоятъ мѣжки своитъ права прѣдъ френскитъ власти.“

Външна хроника

— *Полъ-Луи*, който се подписва *Фелдънъ* въ „*Попюлеръ*“, казва:

„Нова Европа, която искатъ да основатъ, би могла да сжществува само, ако се основава върху свободното допитване на народитъ и ако послѣднитъ не могатъ да се оплакватъ отъ прѣстѣпно насилне на чувствата имъ.“

Тѣ явяватъ на една почва, която всѣка година ще бжде разтрѣсвана отъ вулканическитъ изригвания“.

— *Робертъ Пелтие* пише въ вѣстникъ „*Поалю*“:

„Съвѣтъмъ несправедливо е да се прѣдадатъ на чуждо подсиенителство българскитъ области, които сърби и гърци не посмѣха да си присѣдинятъ въ 1913 год., тѣй като признаваха, че населението е чисто българско. Нѣма вече Полша, мѣчепица на Европа, което мѣсто ще се вземе отъ България. Грѣшкитъ на българското правителство не трѣбва да се заплащатъ отъ населението въ Македония. Господството на сърби и гърци ще се създаде

отъ областитъ, които имъ се отетжпн страни на мжченичество“.

— *„Прибуенъ де Лозанъ“*, по повржчването договора на българската гация и по поводъ рѣчта на г. Теодоръ, която нарича патриотична, дава единъ гълъ прѣгледъ на българското поли и очертава накратко отъ какво чи ли проект-договоритъ. Въ заключение я никътъ казве:

Врховнитъ съвѣтъ безъ съмнѣ мисли, че е извършилъ едно добро д той наказва единъ противникъ и взема ди едни съюзници. Но ако мисли, че редѣлъ за винаги картата на Балкане полуостровъ, той грѣши отъ много от мизъмъ. Той твърдѣ силно сломи Бъ рия, за да може тя да се пришири съ ата сждба. Той ѣ остави нейната полческа индивидуалностъ, малко слада спомена“.

— *„Дейли Нюзъ“* обнародва едно смо, подписано отъ 8 души, между които г. г. Брайлесфордъ, Носелъ Бъкетъ Дюша и Милоковъ, въ което се казва условията на мирния договоръ съ България сж свършено противни на принципъ на свободното самоопрѣдѣление на на дитѣ. Населението на централна и изто Македония, се казва въ писмото, е бѣлско; населението въ южна Добруджа българско и турско. При все това, оба изглежде, че по-голтмата частъ отъ т области ще бжде прѣддана на Сърби Ромъния и Гърция. Турцитъ въ България прѣдпочитатъ българската власт прѣдъ тази на която и да е друга джава. Искането на България за прѣдване безпристрастна анкета по мнѣмъ авѣрства и по исканията на запнтерванитъ населения е свършено справливо. Подобна анкета би била единство отъ сръдство за окончателното уреждане Балканския въпросъ.

ХРОНИКЪ

— Г-нъ Теодоровъ, шефъ на българската делегация въ конференцията, о пжтува съ експертитъ и секретаритъ с При изпръването му, той е съобщилъ с нашъ редакторъ, че заманава съ твърда вѣра, какво българското дѣло ще полу облекчение. Съ такъва благопожелание и го изпратихме.

— Г. Венизелосъ заявяваше, че слѣ аржчване договорнитъ условия ще зами за Атина. Сега отъ Лондонъ съобщаватъ че той е пристигналъ тамъ. Пакъ но кроежи, нови планове сигурно ще се в вать въ името на „правдивитъ“ принципъ които намѣрѣха предложение сръбцу сбитъ и падналятъ...

— Прочетената правителствена декларация е много обширна. Тя обхва всички реформи, съ които се цѣли заавъ явяването на нашия политически и фиве сово-икономически животъ.

— При изборътъ за постоянно бюро на Народното събрание проличава пакъ формалъ на нещичащата българска кой рийностъ. Никакви споразумѣние между партиитъ не се постигна. Това е лошъ бидѣвъ, който не обѣщава плодотворна работъ.

— Грѣцкитъ вѣстници съобщаватъ че сърби и гърци ще окупиратъ всички мѣста, които по договора, неподписанъ още, ще се заематъ отъ тѣхни войски Разбира се. Политиката на андидително щържествува, защото принципи сж едно а носителитъ имъ — друго.

— И тази година, както и миналитъ гражданото мнозинство градско население, ще остане безъ топливо. Такова имѣ, а дѣнитъ сж бѣзсладовни. Въ столицата цѣната на метръ дърва е 125—130 лева. Не може ли да се тури край на тая бѣдгарска алчностъ, която подхранва недоволствата и скандалитъ?

— Нашитъ кореспондентъ ни съобщаватъ, че броятъ на бѣжанцитъ — добруджанци се увеличавалъ съ всѣки денъ Зимата приближава и ние трѣпнемъ прѣдъ мисълта за бѣдствията, които очакватъ сиветѣ на Добруджа.

Когда ще се свърши това тегло? — Когато Добруджа бжде свободна и независима. Къмъ това трѣбва да бждатъ насочени усилията на всички ни

— Желѣзничари и телеграфосощени се готвятъ за стачка. Причинитъ сж Слабитъ заплати и невъзможността да се справятъ съ растежъ та екскютая. Чиновническия въпросъ е билъ и си остана бодленъ. Държавнитъ служители трѣбва да бждатъ нахранени и облечени добръ. Тѣ трѣбва да бждатъ задоволени. Стачкитъ трѣва да се избѣгне, защото е опасна за бждашето на страната.

Акц. Дружество печатница „Добруджа“ ул. Алабинска № 16 — София.